

DANN
McDORMAN

ZÁHADA KLUBU
**WEST
HEART**

ĎÁBELSKY PROMYŠLENÝ DETEKTIVNÍ ROMÁN,
KTERÝ SKLÁDÁ HOLD KLASIKÁM ŽÁNRU

ZÁHADA KLUBU
WEST
HEART

West Heart Kill

Copyright © 2023 by Dann McDorman

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michael Havlen, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5327-7(pdf)

DANN
McDORMAN

ZÁHADA KLUBU
WEST
HEART

PŘELOŽIL MICHAEL HAVLEN

VENDETA

OBSAH

Čtvrtek

9

Pátek

73

Sobota

135

Neděle

211

Doznání

281

Poděkování

285

Ediční poznámka

287

PRO CAROLINE

*Ta mrtvola, cos loni zasadil v zahradě,
začala už klíčit?*

ČTVRTEK

Stejně jako všechny ostatní i tento detektivní příběh začíná navozením toho, co má čtenář na mysli, když hovoří o atmosféře. Nashromážděním drobných, pečlivě vybraných detailů, které vytváří sdílený mýtus nálady, času a místa – i když ne všech najednou, samozřejmě, to je důležité. Autor musí být, a to platí pro všechny, skrbílek, jenž poodkrývá pravdu kousek po kousku, protože každý román je hádanka a každý čtenář čmuchal.

Ne všechny detektivky začínají výstupem hlavní postavy, ale tato ano. Sedí v autě na místě spolujezdce. Úvodní věty neprozradí rok, model ani značku vozu, to byste měli příliš jednoduché, ale vidíte, jak hrdina zasouvá do magnetofonu kazetu skupiny Wings a začne hrát písnička *Let 'Em In*. Hrdina kouří jointa a podá ho nové postavě, řidiči, jehož přítomnost byla na začátku odstavce naznačena, nikoli však výslovně uvedena. Muži – ano, oba jsou to muži – na sobě mají oblečení z doby, v níž nežijete, ale znáte ji z filmů a televize: indicie přibývají...

A nyní přichází klíčový okamžik, první část dialogu:

„Co v tom loveckém klubu vůbec loví?“

„Většinou vysokou. Bažanty. Občas i medvěda.“

„A co lidi?“

„Jen mezi sebou.“

Zasmějí se, ale vy cítíte vzrušení. Možná si vzpomenete na film *Nejnebezpečnější hra*, v němž bohatý excentrik vláká nic netušící muže na svůj ostrov, aby si tam zalovili... Takže půjde o něco podobného? Ale poslouchejte, už zase mluví:

„Naše rodina je považována za jednu z nejchudších. Vlastně nás trpí jen proto, že patříme k zakládajícím členům.“

„Kolik vás je celkem?“

„Asi tak třicet rodin? Nebo víc? Všichni mají v areálu vlastní chaty. Každých pár let někdo ze členů odejde a jiný ho nahradí. Členské poplatky jsou horentní.“

„A co za ty peníze máte?“

„Loviště. Jezero se spoustou ryb a kánoí. Klubovnu. Jídlo při velkých akcích.“

„Jako je tahle.“

„Přesně, oslava čtvrtého července s ohňostrojem. Potom Den obětí války, Svátek práce, Nový rok... Záminka k nasávání a očumování cizích ženských se vždycky najde.“

„Jsou i levnější způsoby, jak si užít.“

„Tihle lidé mají peněz dost. Nebo měli. Ale ve skutečnosti platí za odlehlost. Soukromí. Kilometry prázdných lesních cest. Pohřebiště, kde můžou zakopat svoje tajemství.“

„Nebude jim vadit, žes pozval pobudu, jako jsem já?“

„Ne, budou tě brát jako novou hračku, kterou si můžou chvíli přehazovat a pak se nad ní u skleničky povyšovat.“

„To zní báječně.“

„Stojí to za to, aspoň vypadneme z města. Rozpadá se. A teď ještě to děsné horko. Říkal jsi, že stejně nemáš nic na práci.“

„Jeden případ jsem dostal.“

„O co jde?“

„Nic zvláštního. Mimo město.“

„Fajn, nech si to pro sebe. Každopádně ženským se líbit asi budeš...“

Z marihuanové cigarety zbyl už jen oharek. Vtom kolem projede policejní auto a oči obou mužů ostražitě zabloudí ke zpětnému zrcátku – sakra, viděl je, otočí se, spustí majáček a sirénu... Teprve teď do sebe začínají zapadat indicie předchozího dialogu. Ačkoli to zatím nezaznělo, jste přesvědčení, že hrdinou je chlapík pozvaný na víkend a řidič zase tím, kdo šikovně dává všechny ty náznakovité informace o loveckém klubu. Znáte datum a možná i desetiletí, kdy se děj odehrává, ale také sociálně-ekonomický status loveckého klubu a částečně snad i morální profil jeho členů. Narážky na sex vás nerozhodí, nejste puritáni, i když asi nejsou úplně tím, co od detektivky očekáváte. Doufáte, že se nejedná o jednu z těch knížek, kde autor přikrášluje nebo zamlžuje příběh sexem, násilím a dalším brakem. Opravdoví spisovatelé – ti, jimž věříte a neustále se k nim vracíte – takové laciné triky nemají zapotřebí.

Policejní vůz pokračuje v jízdě, a když zmizí z dohledu, oba muži si oddechnou. Zapnou rádio, z něhož zní zlověstná předpověď počasí, a rozhovor se stočí k záležitostem, které nás nemusí znepokojovat: starým přátelům, politice, filmu, hudbě... Cítíte, že se kdysi docela dobře znali, ale v posledních letech spolu moc nemluvili, a kladete si otázku, proč se asi dali znovu dohromady. Něco vám říká, že i to může být součástí záhady.

Přemítáte však také nad vyřčeným slůvkem *případ*: je tedy náš hrdina soukromý detektiv? Vypadá to, že se kniha usazuje do pohodlného vzorce svého žánru. Samozřejmě že je tu detektiv, bez něj by to nešlo. No výborně. Už dopředu tušíte obrysy děje, předvídáte falešné stopy, slepé uličky i způsoby, jimiž se spisovatel pokusí zakrýt pravdu bijící do očí jako ukradený dopis na krbové římse. Hlavně aby přitom dodržel pravidla žánru, protože klamavá detektivka je tím nejhorším druhem podvodu.

Ale k pravidlům se vrátíme později. Teď na štěrk zakřepou pneumatiky a auto sjede z hlavní silnice na nebezpečnou cestu, nepochybně vedoucí k loveckému klubu, a jak předpokládáte, i ke smrti... Na stromech podél cesty jsou přibité oranžové cedule se zákazem vstupu, názvem klubu – West Heart – a jeho znakem: medvědí hlavou se dvěma puškami na pozadí. Bezděčně se vám vybaví lebka a zkřížené hnáty.

Po dlouhé jízdě zdolají muži starý dřevěný můstek nad potokem a začnou míjet *chaty*, jak je nazval řidič, ale ve skutečnosti jde o velké a bytelné domy: nepochybně sídla boháčů z města, kteří si na venkově zřídili svůj druhý, třetí nebo čtvrtý domov. Mezi stromy pableskuje jezero. Ve vodě se cákají děti a na písčité pláži leží naolejované ženy s módními slunečními brýlemi... Po chvíli dojedou ke klubovně.

„Nečekal jsem, že bude tak velká.“

„Asi padesát pokojů. Kdyby se to tady někdy rozpustilo, mohl by z ní být fajn hotel.“

„Hrozí to?“

Muž pokrčí rameny a vy si se zaujetím uvědomíte, že to není odpověď. Cvičeným okem následujete pohled našeho hrdiny, který si prohlíží klubovnu, třípodlažní monument ze dřeva a kamene postavený po vzoru proslulých starých hájoven a obehnaný kolem dokola mohutnou verandou z robustních klád, ověšených vlajkovou výzdobou na víkendovou slavnost. Uvnitř po chvíli bloudění labyrintem dřevěného obložení a temných zákoutí objevíte hlavní prostory, kde se nachází jídelna, kuchyně a velký sál s obrovským krbem, v němž prý správce od listopadu do března nepřetržitě udržuje oheň. Ve druhém podlaží je knihovna, pracovna a několik pokojů pro hosty, které zabírají i celé třetí podlaží. Suterén slouží převážně jako skladiště, ačkoli se v něm nachází také vinný sklípek. Okamžitě vás napadne, že tento detail naráží na Poeovu povídku *Sud vína amontilladského*.

To vše se však náš hrdina dozví až později, momentálně je totiž v plném proudu „Šestá“. Jméno dostala podle hodiny, kdy si členové klubu dávají první skleničku, tedy aspoň oficiálně: tradují se otřepané vtípky, jestli si někteří členové v soukromí nedopřávají „Pátou“, nebo dokonce „Dvanáctou“. Na verandě postává snad tucet lidí, v jedné ruce koktejl, v druhé cigaretu. Vyprávějí si historky, utahují si z tragédií a vážně přikyvují bonmotům. Následují zmínky o Geraldovi Fordovi, pěstování arašídů, Organizaci pro osvobození Palestiny, letadlech Concorde nebo rostoucí ceně ohňostrojků v době dvoustého výročí Spojených států – syrové ingredience zdánlivých pravd vytvářejících falešný svět, jehož postavy sehraji pro pobavení pantomimu smrti. Žádná snaha o zasazení do souvislostí, aspoň prozatím. Zmatené útržky rozhovorů, které smíte zaslechnout, vás zřejmě mají udržet v nejistotě, abyste hádali a tápali naslepo v místnosti, kde se ještě nerozsvítilo.

Bude ještě zítra co lovit?

Je tady?

Kolik hektarů chtějí vykácet?

Viděl jsi ji dnes ráno u snídaně?

V kolik? Mám novou pušku.

Koho?

Z druhé strany útesu jsem všechno slyšel.

Vypadala hrozně.

V šest?

Ten uchazeč...

Dobrých čtyři sta hektarů.

Julia ji minulý týden viděla plavat v jezeře. Nahou.

Radši v sedm. Možná nás čeká dlouhá noc.

Upřímně? Nelíbí se mi.

Taková škoda. Už jsme někdy prodali práva na těžbu dřeva?

Dost sešla, chudinka.

Měli bychom sem vůbec zvát někoho dalšího?

Mně taky ne. Jak bych to řekl... prostě se sem nehodí.

*Už to budou desítky let. Učinná zoufalost.
Když nic jiného, je potřeba zachovat dekorum.
Zeptám se Ramseyho a Duncana.*

John ho tu chce jen proto, že má peníze.

Nehodí se to.

*Umíš si představit její lékárníčku? Musí tam mít prášky
jako v nemocnici.*

Otto ne?

*Pochybuju, že jeden člověk může „zachránit klub“, jestli
tím myslí tohle.*

Stromy zase vyrostou. Lepší než prodávat pozemky.

*Řekl bych, že by s ní měl Duncan něco dělat, ale už to ur-
čitě zkoušel.*

S tou nohou toho moc nenachodí.

Někteří si samozřejmě myslí, že to za záchranu nestojí.

Možná to nakonec budeme muset udělat.

Všichni jsme se snažili, nebo snad ne?

Poté přijde na řadu představování, během něhož se ko-
nečně dozvíte, že hrdina se jmenuje Adam McAnnis a řidič
James Blake, následované několika odstavci, jejichž účelem
je předeštíť vám obsazení, postavy včetně jmen, která rov-
něž evokují anglosaskou vyšší třídu a na něž byste moh-
li narazit při melancholické procházce v dešti zapomenu-
tým hřbitovem v Nové Anglii. Mayer, Garmond, Caldwell,
Burr, Talbot... Každá postava má nějaký typický znak, kte-
rý vám je pomůže odlišit: žena s jizvou na spánku, již se
snaží schovávat pod vlasy, muž s podbradkem a nezdravě
nažloutlou pletí, mladší kulhavý muž, žena s bílým pruhem
v jinak tmavých vlasech. Samozřejmě víte, že každý popis
je zároveň otázkou. Jak k té jizvě přišla? Má játra poškoze-
ná alkoholem? Jaká nehoda nebo úraz způsobily, že kulhá,
a trpí kvůli tomu sebelítostí? Z jaké tragédie nebo hrůzy jí
zešedivěl pramen vlasů?

Jste ve střehu – jako zkušený čtenáři žánru krimi víte, že
jedna z těchto nových postav bude pravděpodobně vrahem,

ale která? Doufáte, že spisovatel je natolik zkušený, aby se vyhnul příliš nápadným vodítkům. I nevhodné přídavné jméno, příslovce či sotva patrný rytmus věty nebo slovní spojení může chytrému čtenáři napovědět, jak příběh dopadne. Sice si přejete, aby šlo o jednu z těch starých dobrých detektivek, kde jsou hned zkraje uvedeny osoby a obsazení, ale zároveň se obáváte nástrah: jak například spisovatel vyřeší zapeklité dilema s postavou, která není tím, za koho se vydává? Nebo dvou postav, které jsou ve skutečnosti jedinou osobou, jež přijala cizí identitu a možná sleduje lstivý plán pomsty chystaný desítky let? Nepůsobilo by obsazení dvou takových figur po závěrečném odhalení jako špinavý trik? A neklame vás nakonec každé obsazení, byť třeba už jen proto, že něco vynechá?

×

OBSAZENÍ

RODINA GARMONDOVA

JOHN GARMOND. Předseda klubu West Heart. [REDACTED].

JANE GARMONDOVÁ (ROZENÁ TALBOTOVÁ). Sestra Reginalda Talbota. [REDACTED].

RAMSEY GARMOND. Syn. [REDACTED].

RODINA MAYEROVA

DUNCAN MAYER. [REDACTED].

CLAUDIA MAYEROVÁ.

OTTO MAYER. Syn. Kulhá následkem [REDACTED].

RODINA BLAKEOVA

DOKTOR ROGER BLAKE.

MEREDITH BLAKEOVÁ.

JAMES BLAKE. Syn. Kamarád Adama McAnnise ze studií.

EMMA BLAKEOVÁ. Dcera. Nedávno dokončila vysokou školu.

DOKTOR THEODORE BLAKE. Zesnulý. Otec Rogera Blakea. [REDACTED].

RODINA BURROVA

WARREN BURR. [REDACTED].

SUSAN BURROVÁ. [REDACTED].

RALPH WAKEFIELD. Synovec.

RODINA TALBOTOVA

REGINALD TALBOT. Pokladník klubu West Heart. Bratr Jane Garmondové. [REDACTED].

JULIA TALBOTOVÁ. Těhotná.

RODINA CALDWELLOVA

ALEX CALDWELL. Vdovec.

AMANDA CALDWELLOVÁ. Zesnulá. [REDACTED].

TRIP CALDWELL. Syn. Zesnulý. Zahynul při [REDACTED]
[REDACTED].

ADAM MCANNIS. Kamarád Jamese Blakea ze studií. Soukromý detektiv najatý [REDACTED].

JONATHAN GOLD. Potenciální člen klubu West Heart. [REDACTED].

FRED SHIFLETT. Správce klubu West Heart.

Pozorně procházíte seznam jmen a pak si uvědomíte, že McAnnis se vytratil na průzkum klubovny, která je až na cinkání talířů a klábosení personálu v kuchyni opuštěná. V ruce svírá poloprázdnou sklenku jako vstupenku nebo záminku, očividný symbol příslušnosti. Působí naprosto nenuceně, jako bezelstný člověk, který se jen zatoulal, rozhodně ne jako profesionální čmuchal odhodlaný zjistit... A právě v tomto poklidném okamžiku se věty konečně stočí k hrdinovu popisu: McAnnisovi je pětatřicet, ale vypadá starší, má černý rozčuch, kadeře se mu vlní až přes uši. Tmavý knír mu dodává lehce zlověstný vzhled, někdy se hodí, ale většinou je mu na obtíž. Z koutků očí se mu rozbíhají vrásky, nikoli však od smíchu, nýbrž od nedůvěřivosti, obvyklý přimhouřený výraz člověka unaveného z podrazů. Má světle modré oči – „oči po matce,“ svěřuje se občas ženám, když je komentují – a právě ty všechno prozrazují: jsou posmutnělé, obezřetné a ublížené; takto se na vás někdo dívá, když očividně lžete, což je pro oba zdrojem rozpaků a zklamání. Nos má trochu nakřivo od dávné rány pěstí, kterou měl předvídat. Hřbet levé ruky zdobí vystouplá kulatá jizva od žhavého doutníku – připomínka špatných rozhodnutí a rizik, co se nevyplácí. Jako by nějakou potřeboval.

McAnnis stále věří na obleky. Při své práci je bere jako nutné zlo a nemyslí tím žádný z těch volnočasových výstřelků. Opravdový oblek, byť třeba i laciný a obnošený, dokáže otevřít spoustu dveří a rozvázat lidem jazyk, zvláště když vytáhne peněženku a ukáže odznak, jehož pravost by obstála i při důkladné kontrole. McAnnis nosí povolenou kravatu. Když se večer před ulehnutím nezapomene svléknout, nechává ji na košili, kterou si sundá.

Na tento výlet si vzal hnědý oblek, žlutou košili a oranžovo-červenou kravatu. Po několika hodinách v autě se

ukázalo, že celý komplet navzdory tvrzení prodejce není nemačkový.

McAnnis vyšel po schodech do patra. Knihovna je ve slábnoucím slunečním světle potemnělá. Na mosazné tabulce vedle dveří stojí: *S díky doktoru Blakeovi a jeho choti za věnování soukromé sbírky. Prosinec 1929.* Dobročinný příspěvek odečitatelný z daní, pomyslí si McAnnis. Akorát po krachu na burze.

Většinu knihovny tvoří tlusté svazky vázané v kůži. Jedna police je zasvěcená lovu a rybaření. Další zaplňuje cosi, co vypadá jako písemnosti West Heartu včetně svázaných klubových zpravodajů za desítky let. U jedné stěny žádné police nestojí, zato ji zdobí dvě mohutné vycpané jelení hlavy, obklopené téměř dvěma tucty mosazných tabulek s leto-počty a jmény předsedů klubu, z nichž každý podle všeho sloužil pět let. McAnnis si je zamyšleně prohlíží, vtom však do místnosti vpadne jeden z členů klubu. Reginald Talbot, pokladník. Je to nervózní mužík s brýlemi a vysokým čelem, který – jak McAnnisovi neujde – ani na chvíli nepřestává mrkat.

„Dobrý den, vy jste ten detektiv, že? McAdams.“

„McAnnis. Adam McAnnis.“

„Ovšem. Slyšel jsem, jak se bavíte s Jamesem. Hledáte nezbytnost?“

„Co?“

„Promiňte, záchod. Tady tomu tak říkáme.“

„Aha. Ne, jen jsem se rozhlížel.“

„Doufám, že nic nevyšetřujete,“ nadhodí Reginald Talbot a zatřepotá přitom víčky.

„Chraň bůh,“ odpoví McAnnis. „Kdybych používal píchačky, dávno bych měl padla.“

„Možná po ničem nepátráte, ale zločiny si vás najdou samy,“ podotkne Reginald Talbot. „Tak to chodí snad ve všech detektivních románech. Inspektor rekreuje na dovolené v hotelu, když se náhle ztratí jeden z hostů.“

„A obvykle se najde mrtvý,“ dodá McAnnis. „Ale ne, já ve volném čase o mrtvoly většinou nezakopávám. Spíš bych teď potřeboval dolít.“ Pozvedne skleničku.

„S tím vám určitě pomůžeme.“

„Ale zajímalo by mě...,“ pokračuje McAnnis.

„Ano?“

„Na těch tabulkách jsou všichni předsedové klubu?“

„Myslím, že ano. Proč?“

„Říkám si, co se asi stalo ve třicátých letech.“

„Jak to myslíte?“

„Ty tabulky jsou po pěti letech. Ale roky 1935 až 1940 chybí. Máme tu Horace Burra, 1930 až 1935, a pak až Russella Caldwell, 1940 až 1945.“

Reginald Talbot se předkloní. „Máte pravdu. Zvláštní.“

„Jak si to vysvětlujete?“

„Vůbec netuším. Můžete se zeptat někoho z pamětníků, jestli vás to tak zajímá. I když moc nechápu proč.“

„Síla zvyku.“

„Detektiv se nezapře.“

„Tak nějak.“

„Dobrá. Tak pojďte, dolijeme vám.“ Reginald Talbot plavně vykročí ke dveřím a předstírá nenucenost jako špatný ochotník. „Nemůžeme přece dopustit, aby se nám tady bez doprovodu potulovali cizinci a odhalovali naše tajemství.“

Venku na verandě nabírá „Šestá“ na obrátkách a lidem se rozvazují jazyky u první, druhé nebo třetí skleničky večera. McAnnis usrkává nový koktejl, prohlíží si účastníky večírku a snaží se je přiřadit ke jménům v klubové složce, kterou si připravil a ukryl ve žlutých deskách pod plavkami v malé příruční tašce.

Přítomní na sobě mají hnědé, oranžové, žluté a světle modré oblečení – kolektivní estetika, kterou podle spisovatele

asi nejlépe vystihují názvy a symboly obchodních značek: kalhoty Wear-Dated® Acrilan® s technologií Sansabelt®, lehké akrylové svetry Orlon®, polyesterové džíny Fortrel®, dvojité tkané kalhoty PERMA-PREST® z bavlny a polyesteru Dacron® s pasovkou Ban-Rol®, polyesterové kalhoty Trevira® a Kodel®, polokošile Ban-Lon®, svetříky z mercerované bavlny Durene®, úpletové košile Ultriana®, košile z triacetátu Arnel® s krátkým rukávem a potiskem, nylonové sukně Avril®, dvouvrstvé topy Nyesta® z nylonu Antron®, hedvábné halenky Qiana®, ponožky SANI-GARD® v botách na klínovém podpatku a s podrážkou z termoplastické gumy Kraton®, poromeroové obuvní svršky Porvair® s aligátorem vzorem...

Většina mužů nosí různé varianty polokošil Izod Lacoste nebo Brooks Brothers, i když někteří se snaží v duchu nezávislé módy působit uvolněně v přiléhavých, bohatě vzorovaných a více či méně rozepnutých košilích Huk-A-Poo. Starší generace se potí v růžových nebo kanárkových sportovních sakách od Billa Blasse a v kostkovaných kalhotách, přes které jim přetéká pupek.

Ženy jsou podle očekávání nápaditější. Nosí nabírané halenky, dlouhé šaty a šaty bez rukávů od Lilly Pulitzer, svetříky Austin Hill s barevně sladěnými hedvábnými šátky, oranžové květinové blůzy Skyr, kalhoty Meadowbank, svetry Herman Geist a kalhotové sukně od Gordon of Philadelphia... Teprve při pohledu na všechny ty značky z jiné doby si uvědomíte, že vám doteď v příběhu chyběly ženy – právě ony přitom často bývají obětí, vrahem či motivem zločinu. Dokonce i pro mizogynního Sherlocka Holmese se Irene Adlerová, která se objevila přesně v jediné povídce, ukázala v průběhu let jako neocenitelná: *žena*, která v holmesovské tradici přidává trochu růže na tvář jinak sexuálně fádního kánonu. Takže teď s potěšením vidíte Adama McAnnise, jak hovoří s Jane Garmondovou, jejíž blondaté polodlouhé vlasy částečně zakrývají jizvu na spánku. Je to atraktivní žena, možná tak o deset let starší než McAnnis. Má oříškové oči,

světlou pleť a na sobě zelené zavinovací šaty Diane von Furstenberg. Kolem úst se jí zračí to, co spisovatelé rádi označují za *nádech smutku*; přesně ten typ ženy, jejíž potomci naleznou po staletích deník s básněmi, které celý život tajně psala, nebo navoněný balíček vybledlých dopisů od nešťastné lásky, už desítky let mrtvé.

„Váš manžel je John,“ řekne McAnnis. „Předseda klubu.“
„Ano.“

„Takže vy jste první dáma?“

Jane Garmondová zavrtí hlavou. „To těžko. Je to dost otravná práce. Samé papírování. Upřímně řečeno, tak nějak se to přenáší z rodiny na rodinu. Předávání mušle kolem ohně.“

„*Pán much*, že?“

„Výborně. Každopádně na tom není nic zvláštního. Motá se tady spousta bývalých předsedů.“

„Například?“

„No, třeba doktor Blake byl jedním z nich. A Duncan Mayer taky.“

„Takže... vy jste se sem přivdala?“

Jane Garmondová se rozvážně napije bílého vína. Ve sklenici zachrastí kostky ledu, které si do ní předtím vhočila. „Vždycky své hostitele vyslýcháte?“ zeptá se.

„Tomu se říká konverzace!“ zaprotěstuje McAnnis.

„Jen vás popichuju. Ne, nepřivdala. Jsem tu celou věčnost. Vlastně už od narození. Původně jsem Talbotová. Reg Talbot je můj bratr.“

„Před chvílí jsem ho potkal v knihovně.“

„Ano, viděla jsem vás vycházet. Takže... znám to tady odjakživa. S některými z těch lidí se přátelím od dětství. Všichni jsme tu trávili každé léto, až do puberty.“

McAnnis se odmlčí. Tu metodu poznáváte: každý dobrý vyšetřovatel ví, že mlčení povzbuzuje subjekt k tomu, aby vzniklou mezeru vyplnil. Zvlášť když podezřelý nemá čisté svědomí, zoufale se snaží zahladit jakékoli rozpaky

a domnívá se, že díky tomu bude působit přirozeněji a nevinněji, ale ve skutečnosti je opak pravdou. Člověku je od přírody vlastní, že se snaží zalíbit, a schopný detektiv nebo podvodník dokáže této žalostné zranitelnosti využít.

„Tak třeba tahle jizva,“ řekne Jane Garmondová a dotkne se čela. „Duncan Mayer mě trefil prakem. Krvácelo to jako blázen.“

„Proboha. Doufám, že to pořádně schytl.“

„Kdybyste znal jeho otce, tak byste mluvil jinak. Dostal tak nařezáno, že se jeho křik nesl až na druhou stranu jezera.“

McAnnis hodlá přitlačit na pilu, náhle se k nim však připojí další lidé – Meredith Blakeová a Claudia Mayerová (žena s bílým pramenem vlasů) spolu se dvěma mladšími muži: Claudiiným synem, kulhavým Ottem Mayerem, a Janiným synem Ramseyem Garmondem.

McAnnis odráží otázky zdvořilou konverzací, klidně si prohlíží nové známé a přitom se snaží vdechnout suchým, bezkrevným faktům ze své složky trochu života. Shromáždil data a informace z rodných listů a školních dokumentů a v Ramseyho případě i jeden nevinný záznam v trestním rejstříku kvůli nepovedenému studentskému žertíku, co skončil před špatným soudcem, nebo možná před dobrým, ale ve špatný den. Otto Mayer je tmavovlasý a vysoký, ale působí divně: ramena má nakřivo, jako by mu zmraženou nohu utáhli šroubem o čtvrt otáčky víc, a celý se proto zkroutil na stranu. Ramsey Garmond představuje jeho pravý opak: blondák s břidlicově modrýma očima, pohledný a dobře stavěný – nejspíš závodně vesluje, napadne McAnnise –, a když si podají ruce, poplácá detektiva po rameni jako starého známého. Na rtech mu hraje sebevědomý úsměv mladíka, který očekává zárnou budoucnost.

Ze složky si McAnnis pamatuje, že Otto a Ramsey se narodili jen několik měsíců po sobě. Museli tu spolu vyrůstat: léta, víkendy, prázdniny. Chovají se nenuceně, jako bratři,

nebo aspoň celoživotní přátelé, McAnnisovi však připomínají odvrácené strany mince. Panna, nebo orel?

„... detektiv?“ ptá se Ramsey Garmond.

„Ano?“

„Nebo se o to s námi nepodělíte?“

McAnnis si uvědomí, že mu něco uniklo.

„Omlouvám se. Jak zněla otázka?“

„Jaké je to být detektiv?“

„Zdaleka ne jako ve filmech,“ odpoví McAnnis.

„Ale určitě víc vzrušující než daňové právo,“ poznamená Ramsey Garmond.

„To záleží na daních,“ opáčí McAnnis.

„Ramsey pracuje u otce,“ vysvětlí Jane Garmondová.
„U Johna. Věřte mi, že na tom nic vzrušujícího není.“

„Tak už nás nenapínejte,“ naléhá Otto Mayer. „Povězte nám nějakou detektivní historku.“

McAnnis si povzdechne. Většinu jeho práce tvoří naprosto všední tragédie: nevěry, zpronevěry, pohřešované osoby (v jednom obzvláště zoufalém období také pohřešovaná kočka). Občas se ale objeví i něco zajímavějšího. Jednou jistý otec požádal McAnnise, jestli by „ve spolupráci se zdroji ve vládě“ mohl zprostředkovat návrat jeho syna z Vancouveru poté, co kluk v přímém přenosu místních zpráv spálil povolávací rozkaz. Jindy se zase jedna žena zeptala, kolik by chtěl za zabití jejího manžela. A loni ho jeden nešťastný mladík požádal, aby vypátral jeho biologickou matku.

Tu a tam za McAnnisem chodili i zástupci pojišťoven, když se ocitli v úzkých. Nedělali to rádi. Nejspíš jim to připadalo ponižující. Vzpomněl si na jednoho pojišťovacího agenta, co se znechuceně rozhlížel po jeho kanceláři a mezi palcem a ukazovákem štitivě držel McAnnisovu vizitku, jako by mohl něco chytit.

„Jde o případ požáru, pane McAnnisi. Menší obchodní dům. Rodinný.“

„Nehoda, ale máte podezření na žhářství.“

„Jistě.“

„Proč?“

„Protože to tak vždycky bývá,“ odtušil pojišťovák.

McAnnis příležitostně dostal i firemní zakázku vydávající za soukromou záležitost: kdysi si ho najal muž oblečený jako právník, aby našel důkaz o nevěře jiného muže.

„Jde o vaši ženu?“

„Jistěže ne.“

„Tak proč vás to trápí?“ zajímal se McAnnis.

„Jen chceme mít nějakou pojistku.“

„Chceme? Kdo přesně?“

Odpovědi se nedočkal. Zjistil však, že záletník je vrcholovým manažerem velké banky, která se právě nacházela uprostřed složité a nákladné akvizice. Manažer si počínal hloupě a indiskrétně. McAnnis získal kompromitující fotky, o něž právník stál. Později se dočetl v novinách, že akvizice padla.

A někdy se mu dostaly na stůl i těžko řešitelné problémy toho nejosobnějšího rázu: zoufalý otec po něm chtěl, aby dostal syna ze závislosti na heroinu.

„To není práce pro mě,“ namítl McAnnis. „Potřebujete lékaře. Nebo psychologa. Možná kněze.“

„Ty seženu, ale nejdřív mu musím zatnout tipec. Syn se tahá s jedním kamarádem... Má na něj špatný vliv. Je to do davatel. Dealer.“

McAnnis vytušil, kam to směřuje. „A po mně chcete co?“

„Abyste toho kamaráda přesvědčil, že můj syn za to nestojí.“

Přesvědčil. Jak ohebné slovo. Mnohohrstevnaté a nejednoznačné. McAnnis však věděl, co znamená. Mosazný boxer, těžký kožený obušek. Vyčkávání ve stinném vchodu, až oběť vyjde z baru nebo restaurace: rychlá a bolestná rána do kolena, naříkavý slib oběti, že udělá, co se po ní chce. McAnnisovi nabízeli podobnou špinavou práci často, ale nikdy

ji nevzal. Ten otec však tolik naléhal, že McAnnis souhlasil, že „se na to podívá“. Ukázalo se, že drogy prodává syn, nikoli kamarád.

Máte pochopení pro McAnnisovu neochotu se o tyto případové studie dělit. Vaši oblíbení detektivové bývají mlčenliví tvorové, stroží tajnůstkáři placení za nevyzpytatelnost a diskrétnost, současně však víte, že by si počínal kontraproduktivně, kdyby otrávil všechny potenciálně užitečné osoby. Potřebuje, aby se rozmluvili, takže někdy mluví i on. Každý detektiv má proto v záloze nějakou historku, jíž by nasýtil choutky zvědavců. Nemusí být pravdivá, úplně stačí, když tak působí, a musí také obsahovat prvky nápomocné při dalším vyšetřování a vyslýchání těch, kdo ji uslyší. Tady máte historku, kterou McAnnis odvypráví skupině a již v duchu vždy označoval jako:

PŘÍPAD SEKTA

Šlo o nepěknou kauzu. Rodiče si ho najali, aby našel a vysvobodil jejich dceru ze spárů jedné kalifornské sekty. Týdny sledování, práce v utajení. Revolucionáři s arzenálem pušek ve sklepech. Děti píchající si heroin v parku. Guru si říkal Ayuva Daeva, ale ve skutečnosti se jmenoval David Sherwin a pocházel z Manhattanu. Byl to už jeho druhý pokus o založení vlastního náboženství. Jak se McAnnisovi podařilo zjistit, ten první se zhroutil, když ho obvinili z vystavování nekrytých šeků. Dcera, jak se dozvěděl, se kdysi přátelila s Angelou Atwoodovou alias generálkou Gelinou – „mluvčí“ takzvané Symbionské osvobozené armády, uhořelou 17. května 1974 poté, co při přestřelce s policií vzplál konspirační byt armády v Los Angeles. *Mohlo to dopadnout hůř*, chtěl říct dívčiným rodičům, ale rozmyslel si to, když ji našel. Guru si strkal do kapsy šeky a další dary, které do Kalifornie posílali ustaraní rodiče údajně na podporu jejich

vysvobození z útrap té bludné reality. Všechno ve skutečnosti putovalo na bankovní účet vedený na jméno David Sherwin. Hašiš, LSD a heroin sloužily k tomu, aby dívky zůstaly poslušné. McAnnis už měl jeden podobný případ za sebou a věděl, co u sekt nezabírá – slova. Zabíraly jen únosy. Chytil ji na ulici za bílého dne, když šla s jednou další oddanou vyznavačkou Ayuvy Daevy, ruce plné papírových tašek s nakoupenými potravinami. Strčil ji do auta z půjčovny, nasadil pouta – *Dobytku! Fašisto!* křičela na něj navzdory jeho delším vlasům a knírku, *Zmrde zkurvenej!* – a odvezl ji do pronajatého odlehlého bungalovu v kopcích, kde na ni netrpělivě čekali rodiče. Tam se to ovšem zvrstlo, protože místo zkušeného psychologa a odborníka na sekty, který tam měl být, vrazil otec – lékař – dívce do ruky injekci a nechal ji převést do psychiatrické léčebny v Napě, kde zůstává, pokud je mu známo, dodnes. *Pošlete mi fakturu,* řekl otec, než odjel v oblacích prachu a štěrků...

„To je hrůza,“ vydechne Claudia Mayerová a v bledé tváři se jí mihne zděšení. Má jemně klenuté obočí a vysoké lícní kosti. McAnnisovi neujde, že v přítomnosti ostatních působí rozpačitě, jako herečka, již vehnali na jeviště, aniž by znala text hry.

„A co jste udělal?“ zeptá se Otto Mayer.

„Nechal jsem si proplatit šek.“

„To jste se jí nepokusil pomoci?“ podiví se Jane Garmondová.

„Co bych zmohl?“ odpoví McAnnis. „Rodiče za ni zodpovídali jako zákonní zástupci. Byla závislá na drogách, navíc členka sekty. Soudy s oblibou posílají takové hezké mladé dívky pod zámek, aby se pokusily obnovit jejich panenství. Obrazně řečeno.“

„Měl jste aspoň něco zkusit,“ špitne Claudia Mayerová.

„Dělám, co můžu,“ odvětlí McAnnis. „Jak to jen bylo? Těmi bídnyými ulicemi musí kráčet muž, který sám není bídák.“

„Co to je?“

„Raymond Chandler. O tom, že soukromý detektiv musí zůstat čestným mužem, jímž samozřejmě sám nikdy nebyl. Dashiell Hammett, ten ano, a mnohé viděl docela jinak.“

„Jsem moc ráda, že jste s Jamesem přijel,“ řekne Meredith Blakeová s lehkostí hostitelky zběhlé v usměrňování konverzace. K ostatním dodala: „Adama jsme neviděli kolik... deset let?“

„Ještě víc.“

„A co vás dva svedlo opět dohromady?“

Meredith Blakeová, usměvavá a zdvořilá, ale bystrá žena: má tvář babičky s očima právníka. Tak nějak by asi vypadala lady Macbeth, kdyby s manželem nepadli za oběť své prokleté ctižádosti, pomyslí si McAnnis. Světlé prošedivělé vlasy sepnuté do drdolu, na sobě šaty s květinovým vzorem, které lze nejlépe popsat jako „praktické“. McAnnis si ji živě vybavuje z víkendů, kdy on a James jezdili taxíkem s příslibem domácího jídla a hromadou špinavého prádla do bytu Blakeových v newyorské čtvrti East Sixties, označované doktorem napůl v žertu za „Boží zemi“. Pamatoval si, jak při jedné oslavě, když doktora Blakea povýšili na vedoucího oddělení, proplouvala knihovnou, nabízela předkrmy, dolévala nápoje a mlčky přitom posuzovala hosty. Vždycky ji považoval za tu chytrou – rozhodně byla chytřejší než její manžel. Proto mu neušlo, na co se ve skutečnosti ptá: *Proč tady jste?*

„No, kontaktoval jsem Jamese,“ řekne McAnnis.

„Ano, zmínil se,“ přitaká Meredith Blakeová. „Ale neřekl proč.“

„Potkal jsem někoho, koho jsme oba dřív znali.“

„Nějakou holku?“ zeptá se Otto Mayer.

„Bývalého spolubydlícího. Ptal se, jak se Jamesovi daří, a já si uvědomil, že vlastně ani nevím. Tak jsem mu zavolał.“

„Kde jste vzal jeho číslo?“ vyzvídá Meredith Blakeová.

McAnnis se usměje. „Jsem přece detektiv.“

Meredith Blakeová nespokojeně přikývne. „Jistě. No, čeká vás nabitý víkend. Táborák, souboj o meloun v bazénu, házení vajíček, ohňostroj. Samozřejmě za předpokladu, že nás nespláchne bouřka. Kvůli ní jsme všechno o den posunuli.“

„V rádiu se o bouřce zmínili,“ potvrdí McAnnis. „Prý bude hodně silná. Kdy se má přihnat?“

„Dneska ne,“ podotkne Claudia Mayerová.

„Zítرا večer,“ doplní Meredith Blakeová. „Pozdě. Až po ohňostroji. V klubu možná vypadne proud. Máme samozřejmě generátory, ale cesty poté bývají nesjízdné. Jsou samá hlína a štěrk. Mluvílo se o tom, že některé z nich vyasfaltujeme, ale nějak jsme se k tomu nedostali. A taky tu máme most. Je starý, hodně starý.“

„Mohl byste tady uvíznout,“ varuje Ramsey Garmond.

„Potěš pánbůh,“ zhrozí se McAnnis ke všeobecnému pobavení.

Později McAnnis najde Claudii Mayerovou na klidném konci verandy pod starou vlajkou USA se třinácti hvězdami v kruhu, vyvěšenou pro tuto příležitost. Na stole vedle ní stojí poloprázdná láhev bílého, na sobě má lila letní šaty, které vyšly z módy před několika lety. Odhaduje, že jí může být tak padesát, černé vlasy nad bledým čelem už jí každopádně šediví. Je štíhlá. Možná až příliš. Když k němu vzhledne, McAnnis má zvláštní pocit, že na něj z těch očí hledí vězeňkyne svírající mříže cely.

„Můžu se přidat?“

„Ale ovšem,“ odpoví Claudia Mayerová a sklenkou vína ukáže na prázdné křeslo. „Umí být nesnesitelní, že?“

„Připadají mi fajn.“

„Musíte je líp poznat,“ řekne mu. „Duncan mě na tyhle akce vždycky donutí jít.“

„Myslíte na ‚Šestou‘?“

Claudia Mayerová se pousměje a McAnnis zahledne záblesk jiné ženy – ženy, kterou mohla být nebo možná kdysi byla. *Co se změnilo?* uvažuje. „Pochytil jste místní hantýrku,“ podotkne. „O ‚nezbytnosti‘ už jste slyšel?“

„Ano. Naštěstí.“

„Tady v klubu se používá určitý... *jazyk*. Slovník, jemuž nemá být rozumět. Tedy, vlastně nevím, jestli je to účel, ale každopádně to tak funguje. Pro lidi zvenčí zní nesrozumitelně. Můžete se ho naučit, můžete jím dokonce mluvit, ale nikdy ho neovládnete *plynně*, jestli mi rozumíte. Nicméně Duncan se v tom narodil.“

„Je to jazyk peněz,“ řekne McAnnis.

„Možná. I když klub už není, co býval.“

McAnnis se odmlčí a dá jí čas a prostor, aby to rozvedla. Ona se k tomu však nemá, a tak McAnnis odbočí: „Omlouvám se, jestli vás moje historka rozrušila.“

„Byla to jen historka?“

„Myslíte, jako jestli je pravdivá?“

„Ano.“

„Když řeknu, že ne, uleví se vám?“

„Ne.“

„Je to skutečný příběh,“ řekne McAnnis. „Bohužel.“

„Zdá se to tak snadné, někoho zavřít,“ pronese Claudia Mayerová, „když to opravdu chcete udělat. Jak to udělal otec té dívce. Stačí prohlásit, že je člověk blázen. Nebezpečný sám sobě. Že je to pro jeho vlastní dobro. A tak dále. Zní to jako pádné argumenty, nemyslíte? A přitom zneužít něčí touhy konat dobro k páchání zla.“

„V kategoriích dobra a zla se snažím neuvažovat.“

„Ale co jiného zbývá?“ zeptá se. Dopije víno do dna. „Vy asi nejste věřící, že, pane McAnnisi?“

„Nijak zvlášť,“ odvětlí.

„Já jsem nejdřív nevěřila, pak jsem víru našla a zase ji ztratila.“

„Jednou ztratit víru je tragédie,“ řekne McAnnis. „Ztratit ji dvakrát zavání lehkovážností.“

Claudia Mayerová se znovu usměje. „Žertujete.“

„Ano.“

„Vyhýbáte se pojmům *dobro* a *zlo*, protože nevíte, na které stranu patříte?“

„To je od vás velice troufalé, paní Mayerová,“ řekne McAnnis. „Vždyť se sotva známe.“

„Promiňte.“

„Zase si dělám legraci. Nebo se aspoň pokouším. Už s tím přestanu.“

„Nic se neděje. Někdy zapomínám... jak se chovat. Je tolik pravidel a očekávání, že se nedá všem vyhovět. Člověk snadno udělá chybu. A pak na vás všichni zírají a pokoutně si něco šeptají. Už je to tady zase, říkají si. Chudinka Claudia. Chudinka Claudia si zase povídá sama se sebou. Chudinka Claudia se opět koupe v jezeře nahá. Pravidla se samozřejmě mění v závislosti na čase, místě, na tom, s kým jste, na počasí, na postavení hvězd... Zajímáte se o astrologii, pane McAnnisi?“

„Upřímně řečeno ne.“

„Já vlastně taky ne, ale někdy se neubráním úvahám, jestli náš život neřídí něco jiného, odněkud. Vezměte si například Měsíc. Bilion tun horniny, která nám visí přímo nad hlavou, doléhá na nás, řídí příliv a odliv... Jak by nás to mohlo neovlivnit? Určuje to, jak spíme? Jak krvácíme? A co dalšího, o čem ještě nevíme?“ Pak si uvědomí detektivův zmatený výraz a zarazí se. „Pardon. Plácám nesmysly.“

„Ale vůbec ne.“

„Někdy se zapomenu,“ řekne Claudia Mayerová roztržitě. „Zvláštní obrat, zapomenout se. Jak se může člověk zapomenout? Zapomínáte se někdy, pane McAnnisi?“

„Ne tak často, jak bych si přál.“

Večerní vánek zatřepotá vlajkovou výzdobou nad zábradlím. V tomto koutě verandy je příjemně. V tichu daleko od

ruchů večírku slyší cvrlikat ptáky u potoka. Větrné zvonkohry zavěšené na trámech nad jejich hlavami tence cinkají.

„Ty jsem dělala já,“ oznámí Claudia Mayerová, když detektiv vzhledne.

„Nádhera,“ odtuší McAnnis.

„Kdysi jsem hrávala na klavír, teď vyrábím zvonkohry. Jedna píšťala je v C. Druhá v D. Zbylé v F a G. Při správném větru skoro zahrají Beethovenovu *Ódu na radost*. Ale samozřejmě nikdy ne úplně dokonale.“

„Zní to dobře.“

Claudia Mayerová si dolije víno. „Umím si představit, že být detektivem je osamělé povolání.“

„Mluvím se spoustou lidí.“

„Vy je vyslýcháte,“ namítne Claudia Mayerová. „To není totéž.“

„Ne, to nejspíš ne,“ připustí McAnnis.

„Při své práci trávíte hodně času sám?“

„Ano.“

„A na co myslíte při těch dlouhých...? Jak jim říkáte?“

„Sledovačky?“

„Ano, při sledovačkách. Přijde mi, že taková samota člověka nutí přemýšlet, přemýšlet, pořád, donekonečna... Já to tak aspoň mám.“

„Člověk může být sám, ale ne osamělý,“ prohodí McAnnis.

Claudia Mayerová se usměje. „To je fakt. Ovšem platí to i naopak. Nejosamělejší si připadám v davu lidí. Proto si to tady během týdne užívám. Člověk může chodit hodiny po lese a nikoho nepotká. Jednou jsem tři dny nepromluvila ani slovo. Až jsem se skoro bála, že jsem to zapomněla. Ale ve skutečnosti se mi to líbilo. Připadala jsem si jako mnich, co v ústraní bádá nad nějakým duchovním tajemstvím.“

„Asi vím, co tím myslíte,“ řekne McAnnis. „Tajemství jsou můj denní chléb.“

„Tajemství druhých jsou hračka. Horší je to s těmi vlastními,“ prohlásí Claudia Mayerová a zadívá se na něj upřeným

zrakem dítěte nebo fanatika: zvědavě a bezostyšně, jako by si neuvědomovala, že je to nepatřičné, nebo jí to bylo jedno. McAnnis pohled opětuje a působí to tak trochu jako zkouška výdrže. „No nic. Měla bych jít. Čeká nás rušný večer. Ať se vám ve West Heartu líbí. Očekávám, že budete mít plné ruce práce,“ dodá tajemně.

Claudia Mayerová se vzdálí a McAnnisovi, ponechanému s tímto proroctvím, bleskne hlavou: *Divná ženská*. Nemůže však popřít, že ho její slova zasáhla až do morku kostí. Podezírá všechny kolem a zradu bere spíš jako normu než výjimku, protože tráví tolik času sám a zároveň osamělý? Kolik klamu a přetvářky ho čeká od chvíle, kdy klient vstoupí do dveří jeho kanceláře?

Noci strávené v zaparkovaném autě, pokoutným sledováním siluet za zataženými okny, vytahováním účtenek z mokrých pytlů na odpadky, máváním pětidolarovkou před skelným pohledem feťáků... pokleslá práce na stovkách případů, kartotéka plná tragédií, komedií i příběhů, které se nedají jednoznačně zařadit.

Za dlouhých bezútešných nocí, když si dá příliš mnoho svých malých pilulek nebo whisky nebo obojího, si McAnnis občas představuje, že všechny ty na pohled vzájemně nesouvisející případy ve skutečnosti tvoří jednu velkou kauzu a každý je dílkem skládačky, jejíž sestavení mu zabere celý život. S falešnou barbiturátovou jasnozřivostí McAnnis rázem vidí, že ve skutečnosti vyšetřuje sám sebe.

Vykročí zpět do přední části verandy, když tu náhle vzduch prořízne výkřik...

Vzduch náhle prořízne výkřik. Lidé na verandě si vyměňují vyděšené pohledy, rozlévají nápoje, ozve se dětský pláč a vám se napnou svaly. Cítíte, že jde o jeden z těch dějových zvrátů, jimiž spisovatelé zvyšují napětí a pohánějí příběh

dopředu asi tak jako kambrická exploze urychlila podle biologů evoluci. Trochu však váháte: přečetli jste teprve několik prvních stránek, není to příliš brzy? Neměla by se detektivka rozvíjet volnějším tempem? Není na knize vzrušující právě to napětí a očekávání, a ne – buďme upřímní – velice často neuspokojivé rozuzlení, kdy kouzelník vyloží karty na stůl a publikum si při odchodu z divadla s hořkostí uvědomí, že naletělo?

Tyto pochybnosti však aspoň protentokrát odložíte stranou a vydáte se s davem za roh klubovny, kde před autem na příjezdové cestě bezvládně leží pes. Vedle něj klečí muž, vdovec Alex Caldwell.

„Je mi to moc líto,“ řekne. „Neviděl jsem ho. Vůbec jsem o něm nevěděl.“

Duncan Mayer k němu vykročí s brunátným obličejem a zaťatými pěstmi. „Ty hajzle.“

„Byla to nehoda. Neudělal jsem to úmyslně.“

„Kecáš.“ Nikdo jiný nepromluví. „Slyšíš mě? Povídám, že jsi zatracenej lhář.“

Muž vstane ze země. „To stačí, Duncane.“

„Jdi od něj,“ štekne Duncan Mayer. Alex Caldwell o krok ustoupí. „Žádná nehoda. Udělals to schválně. Hledal jsi způsoby, jak mi ublížit, jak ublížit Claudii a Ottovi, a teď se ti to povedlo.“

Alex Caldwell se podívá na lidi shromážděné na příjezdové cestě. Zvedne ruce dlaněmi napřed, jako když se člověk snaží vycouvat od rvačky v baru: *Hele, nestojím o problémy*. „To není pravda.“ Otočí se k předsedovi klubu. „John, ty přece víš, že něco takového bych...“

John Garmond vykročí pomalu vpřed. „Asi uděláš nejlépe, když odjedeš domů, Alexi,“ řekne s rychlým pohledem na Duncana Mayera. „Můžu ti zavolat později. Až se tady s tím vypořádáme.“

„Přísahám, že jsem ho neviděl.“

„Jeď domů, Alexi.“

Alex Caldwell zaváhá. Zjevně si není jistý, jestli odjezd nebude znamenat přiznání viny, v podstatě útěk z místa činu, ale současně se štítí té mrtvolky a žene ho pradávné tabu vzbuzující touhu utéct před smrtí, chuť ji pohřbít, zapomenout na ni, bát se jí. Tiše něco zamumlá Johnu Garmondovi, pak nasedne do auta, a než odjede, ještě jednou všechny ujistí: „Byla to nehoda. Je mi to moc líto.“

Otto Mayer mezitím odkulhal dopředu a poklekl na zem. Jane Garmondová mu podá piknikovou deku, aby mohl přikrýt psí mrtvolu.

Duncan Mayer se otočí k Jane Garmondové. „Můžeš ho na chvíli pohlídat? Dojdu si pro auto.“

„Co chceš dělat?“ zeptá se John Garmond.

„Pohřbít ho.“

„Myslím s Alexem.“

Oči Duncana Mayera nic neprozrazují. Otočí se a odchází.

McAnnis tu scénu pozoruje – a jako zkušený hazardní hráč hledající sebemenší nápoděbu sleduje i ostatní přihlížející. Ramsey Garmond položil ruku na rameno příteli Ottu Mayerovi. James Blake něco šeptá matce. Jane Garmondová naléhavě hovoří s manželem. Muž s nažloutlou pletí, jehož McAnnisovi ještě nepředstavili, se něčemu usmívá pod vousy. Vedle něj stojí žena s kaštanovými vlasy a otočí hlavu k McAnnisovi, takže si detektiv připadá jako voyeur, který se dívá z okna potměného bytu a spatří jiný dalekohled. Ze ženina přímého pohledu ho zamrazí: není úplně svůdný, ale ani vyčítavý, působí spíš jako pobídka, aby přijal její zahájení hry, nebo přišel s nějakým vlastním. McAnnis upřený pohled opětuje a snaží se tím vyslat řadu signálů vyjadřujících zájem, důvtip, sebevědomí či ironické pobavení, ačkoli už dávno vyšel ze cviku a není si jistý, jaké sdělení, pokud vůbec nějaké, dotyčná ve skutečnosti obdrží.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Záhada klubu West Heart***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.